ASEEM

En usynlig historie fra langt borte i nærheten

Trond Wilberforce Vorhaug

Trond Wilberforce Vorhaug

Aseem

En usynlig historie fra langt borte i nærheten

Trilberhaug

Trilberhaug Forlag, Homborsund, 2026

© Trond Wilberforce Vorhaug, 2026
Aseem – En usynlig historie fra langt borte i nærheten

Romanen ble i 2023 utgitt under samme tittel.
Denne utgaven er forfatterens egen reviderte versjon.

E-bok ISBN: 978-82-694651-1-2

1. utgave, 1. opplag 2026

Boken er satt med Garamond 11/13 pkt
Omslagsdesign: Sveen & Emberland til versjon 2023
Fargekorrigert ved hjelp av Copilot til versjon 2026

Materialet er vernet etter åndsverklovens bestemmelser.
Uten særskilt avtale med Trilberhaug Forlag er eksemplarfremstilling, som utskrift og annen kopiering, bare tillatt når det er hjemlet i lov eller etter avtale med Kopinor (www.kopinor.no). Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatnings- og straffansvar.

Prolog

Da pappa hadde lært ham navnene på ukedagene, hadde han umiddelbart skjønt at de ikke hadde samme farge. Det var lettere å forstå hvilken farge de hadde, enn å huske hva dagene het. Den første var mørkeblå. Det var favorittfargen hans, så det passet godt at den var på pappas fridag, den han kalte *linggo*, søndag. Dagen etterpå, som han nå endelig hadde lært het *lunes*, var oransje. Han visste ikke helt hvorfor, kanskje fordi det var ekstra mye for ham og mamma å vaske den dagen, siden de hadde slappet mer av dagen før. Deretter kom den røde *martes*, den gule *miyerkules* og den grå, nesten fargeløse *huwebes*. Disse var vanligvis ganske like, men han var likevel aldri i tvil om hvilken farge det var akkurat i dag. *Biyernes* var grønn og lys, til og med i regntida når det kunne bøtte ned med vann. *Sabado* var lyseblå og alltid full av forventning til favorittdagen som var like rundt hjørnet.

I dag var det miyerkules, så det ga ingen mening at dagen plutselig føltes mørk, mørk rød, nesten svart. Han sto som fastfrosset og så på henne. Det var ikke egentlig så veldig mye blod, likevel ble han svimmel ved synet av det. Han kjente henne ikke igjen. Ansiktet manglet farge og hadde stivnet i et uttrykk han aldri hadde sett før. Men det var henne.

– Mamma?

Hun svarte ikke. Hun lå på siden, med beina trukket opp under seg på en rar måte. Han våknet til liv et øyeblikk, tok den revnede kjolen som lå et par meter unna og prøvde å dekke til den blottede kroppen. Igjen stivnet han til noen sekunder, før han

sank sammen ved siden av henne. Han prøvde å unngå både den tykke røde væsken og det andre klisset som lå flere steder rundt henne. Han strøk henne varsomt over ansiktet, mens han kjente noe vått renne ned over sitt eget. Hva hadde mennene gjort?

– Ma-ma.

Søsterens stemme. Hun måtte ikke se dette! Han reiste seg fort opp, rev seg med makt løs fra synet av mamma og løp tilbake de få meterne til skuret de bodde i. Lillesøsteren på to år hadde våknet fra formiddagsluren og satt og småsutret på matta si. Han måtte være sterk nå, i alle fall til pappa kom hjem fra jobb. Han var tross alt stor gutt, fem og et halvt år. Det viktigste nå var at søsteren fikk mat og ikke fikk se det synet som han gjerne skulle ha gitt bort den ene armen sin for å slippe å ha prentet inn i minnet. Heldigvis hadde hun sovet tungt da de kom inn hit og slepte mamma ut. Hun hadde ikke engang våknet da de slengte ham hardt ned på gulvet etter at han prøvde å stoppe dem ved å bite en av dem i armen. Til og med lydene som kom etterpå, hadde hun sovet seg gjennom. Han hørte dem ennå, selv om han ikke ville! Skrikene hennes. Latteren deres. Og de rare lydene han ikke forsto, de som kom fra utsiden mens han satt inne og skalv av redsel og visste at han burde gått ut og hjulpet henne.

– Ma-ma?

– Kom, lille venn! Skal vi finne litt mat?

You may choose to look the other way,
but you can never say again
that you did not know.
Du kan velge å snu deg vekk,
men du kan aldri mer si
at du ikke visste.
– William Wilberforce

Del 1

Historien

Jeg husker hvor jeg satt. Jeg husker luktene i den varme høstlufta i det fremmede landet, de gylne fargene omkring oss i solnedgangen. Jeg husker at jeg egentlig var sulten og burde gått for å få meg litt kveldsmat. Jeg kan til og med huske at jeg savnet en tjukk, norsk grovbrødskive med smør og lynghonning og et stort glass iskald melk til. Men det er ingenting jeg husker bedre enn blikket hennes da hun fortalte. Historien hennes snudde oppned på så mange ting. Jeg husker den svake dirringen i stemmen til Sudhi, da hun tryglet meg om å fortelle det videre.

Vel, tryglet? Hun spurte vel egentlig ganske forsiktig. Det var jeg som tryglet. Inni hodet mitt ropte jeg til meg selv om ikke å glemme, om ikke å tillate den hektiske hverdagen å gjøre meg kynisk og likegyldig. Jeg fortalte meg selv at dette kan du ikke vite, uten å gjøre noe med. Historien hennes var ikke bare hennes. Den var vel egentlig mest hans? Og nå? Nå var den i ferd med å bli min. Vår historie. Historien som må fortelles.

1

Bursdag

– *Maligayang bati sa iyong Kaarawan!*

Maligayang bati sa iyong Kaarawan!

Lyden runget gjennom rommet. Aseem danset av all kraft og lo fra dypet av hjertet sitt. Paleesha også. Aseem kunne se at hun var glad. De smale øynene hennes glitret i det svake lyset fra vinduet.

– *Maligayang bati sa iyong Kaarawan!*

Maligayang bati sa iyong Kaarawan!

Bursdagssangen jagde vekk alle vonde følelser. I dag var det hans dag, Aseems egen dag! Ingen skulle få ødelegge det gode humøret hans i dag. Alle gjestene var glade. Bursdagsselskapet var en gedigen fest. De store pakkene, festmaten, kakene. Han ble nesten svimmel av å tenke på det.

– *Vi feirer dagen da du ble født!*

Paleesha sang av full hals mens hun danset mot ham med sitt bredeste smil. Aseem beundret dansen hennes. Han følte han var midt i en scene fra en av de store filmene fra Bollywood. Han hadde aldri sett en hel film, men husket godt en stor dansescene han hadde sett på en tv-skjerm gjennom et vindu en gang. Der var det stappfullt av dansere, akkurat som her nå. Aseem lo tilbake mot henne og ristet på hodet.

– *Vi vet vel egentlig ikke når det var.*

– *Gratulerer! Nå er du tretten år!*

Han ble nesten svimmel av å se på henne der hun danset stadig raskere, rundt og rundt og fram og tilbake. Han blunket til henne mens han sang tilbake.

– *Paleesha, vi vet vel ikke engang det.*

Sangen fortsatte lenge. Alle gjestene danset og jublet høyere og villere for hvert refreng.

– *Maligayang bati sa iyong kaarawan!*

Maligayang bati sa iyong kaarawan!

Maligayang bati sa iyong kaarawan!

MALIGAYANG BATI SA IYONG KAARAWAAAN!

Idet sangen tonet ut, falt de to bestevennene leende sammen på gulvet og pustet tungt og raskt.

– Se på de andre gjestene da, Paleesha!

Aseem pustet og peste for å få igjen pusten mens han strakk ut hånda og pekte ut i rommet.

– Hva med dem?

– Synes ikke du også at de ser litt eh …, vel, kanskje litt gjennomsiktige ut?

– Jo, når du nevner det. Merkelig! Nesten på samme måte som alle pakkene og maten.

– Kanskje vi må gjøre noe med det? Magen min skjønte visst ikke at den skulle bli mett av all fantasimaten.

– Men den var i alle fall utrolig fin.

– Aldri sett finere i hele mitt liv.

– Og så *den* kaka, da!

– Sju etasjer!

– Med fire typer glasur!

– Og pyntet med ekte fantasigeletopper

Aseem reiste seg opp og strakte hånda fram for å hjelpe Paleesha på beina.

– På tide å gjøre noe med det. Markedet venter, stappfullt av helt ekte bursdagsmat!

Det sydet av liv på markedsplassen. Dagen var lyseblå og klar og lå åpen foran dem i all sin frihet. Sabado, lørdag, var ukas travleste handelsdag. Aseem og Paleesha tørket svetten etter den slitsomme halvtimelange marsjen ut hit i stekende solskinn. Sommeren var på hell, men det var fremdeles godt over tretti

grader i skyggen. De stoppet og så utover de mange handelsbodene som fristet med alle slags varer. En salig blanding av selgere, turister og kunder fra landsbyen, utgjorde et fargerikt skue. Latter, sinte stemmer og hyggelige samtaler blandet seg til et virvar av lyder.

– Hadde ikke det vært fint?

Aseem så spørrende på Paleesha, som så forvirret tilbake. Ansiktet avslørte at hun ikke kunne lese tankene hans.

– Å jobbe her i stedet, mener jeg. Se på Osoka, for eksempel. Hun ser ikke akkurat ut som om hun sulter. Står der og selger frukt hver dag. Kan sette seg ned når hun ikke har kunder, eller gå bort og småprate litt med veskeselgeren i boden ved siden av. Hva gir du meg? Det er et drømmeliv!

– Dropp det, Aseem! Det er fridagen vår i dag. Og din bursdag, ikke glem det da, din firfisle.

Paleesha dultet Aseem i ryggen og begynte å gå igjen.

– Hvor skal vi gå først?

– Nei, skal vi se …

Aseem ble stående og gruble. Han tok et raskt overblikk og telte ironisk på fingrene.

– Jeg tenkte kanskje å begynne med å kjøpe meg en kamel som kan bære alle varene vi skal kjøpe. Det ser ut som de har mange flotte kameler borte på vestsiden. Eller forresten, de raper så fælt, vi tar en lama i stedet. Jeg ser de reklamerer med spyttefrie lamaer nede ved dammen. Deretter er det kanskje på tide med noen smykker. Hvor mange synes du vi trenger? Det holder vel med to–tre gullkjeder hver, kanskje?

– Dust! Vi har akkurat nok penger til en empanada hver og noen bananer, som vanlig. Er vi raske, så kan du få velge den største empanadaen de har ferdig. Kom!

– Unnskyld meg, frøken prippen! Har du glemt hvem som har bursdag? Gjem vekk pengene. Jeg har en annen plan. Ser du turisten der borte?

– Han feite amerikaneren med kakishorts?

– Ja, på vei rett mot Osokas fruktbod. Nå ser vi først på Osokas show, og så lager vi et selv.

– Aseem! Ikke vær idiot!

Han trakk Paleesha med seg og stilte seg bak fruktboden. De sto så nærme at de kunne høre samtalen mellom Osoka og den amerikanske turisten.

– Tre mangoer og to klaser bananer, takk!

Osoka plukket opp frukten og la den på det lille bordet sitt foran kunden.

– Det blir to hundre pesos, sir!

– Ikke tale om! Jeg gir deg seksti.

Aseem lente seg mot Paleesha og hvisket.

– Hun kommer til å få hundre og sytti. Amerikanske turister tror bestandig at de er verdens smarteste, dermed er det mye lettere for oss å lure dem.

– Jeg tipper hundre og femti, men at hun kommer til å kjefte og smelle og late som hun er ruinert.

Amerikaneren plukket opp en lommebok, bladde opp og holdt fram beløpet han hadde tilbudt. Store pengesedler stakk ut av lommeboka.

– Har du tenkt å blakke meg og sette ungene mine på gata? Glem hele handelen, jeg vil ikke se deg.

Osoka himlet med øynene og begynte å legge frukten tilbake i kurvene hun tok dem fra.

– Ok, greit. Du får hundre.

– Aha, jeg ser at du er en fornuftig kar, sir. Du har sikkert vært i landet vårt en stund. Jeg skal gi deg ti prosent avslag. Du skal få dem for hundre og åtti, men ikke fortell det videre. Bad for business!

Bananklasene som nettopp hadde fått tilbake sin gamle plass, havnet for andre gang på bordet foran Osoka, ved siden av mangoene som hadde ligget på vent.

– Tror du ikke jeg kan dette spillet, frue? Jeg høyner til hundre og tretti, men det er mitt siste tilbud.

– Beklager, jeg tok visst feil av deg, mister America! Kanskje vi bare får droppe den rabatten. Du må være fullstendig gal hvis du ikke tar imot et så generøst tilbud som hundre og åtti. Spør hvilken som helst av de andre fruktselgerne her.

– Haha, hun er god! Jeg lovte deg jo et show, ikke sant.

Aseem lo.

– Ja, hun vet at alle de andre fruktbodene er ute av synsfeltet fra der kunden står. Han får ikke øye på noen, og kommer til å høyne igjen.

Paleesha var blitt revet med hun også nå, og lente seg fram for å se bedre.

– Ok, du vinner. Her har du hundre og femti. Har vi en avtale?

Amerikaneren la fram de to sedlene foran Osoka, som svarte med å rette seg opp og sette hendene i siden, mens hun stirret mannen rett inn i øynene uten å si noe.

– Ja, så ta disse femten i tillegg da.

Han fant fram en tier og en femmer og la dem oppå de to sedlene.

– Så ta frukten da og forsvinn! Jeg og barna skal heller klare oss med litt lite kveldsmat enda en dag!

Osoka slo ut med hendene, ristet på hodet og freste mens hun plukket opp hundre og sekstifem pesos med sinte bevegelser. Aseem og Paleesha så på henne mens hun snudde ryggen til kunden for å legge pengene trygt innerst i boden. En lydløs latter erstattet det sinte uttrykket i det samme hun visste at amerikaneren ikke kunne se henne.

– Osoka vant, som vanlig! Men vi er flere her som kan spille spill. Nå er det vår tur.

– Nei, vent, Aseem!

Paleesha så bekymret på Aseem, som benyttet sjansen mens Osoka fornøyd telte og plasserte pengegevinsten sin. Den tynne gutten gikk raskt fram og smatt inn under rekken av bord som frukten lå på. Han ålte seg bortover mens Paleesha kikket seg bekymret rundt til alle kanter. Foreløpig så det ikke ut som om

noen hadde oppdaget ham. Hun så det lave mangobordet gjøre et ørlite hopp og merket at Osoka hadde oppdaget det samme.

– Hva i gloheite kirsebæra er det som foregår?

Paleesha sto skrekkslagen og så på mens Osoka lukket pengeveska i en fresende fart og bykset de få skrittene bortover mot mangoene. Men i løpet av de samme sekundene hadde to hender uten eier strakt seg opp fra ingen steder, og med stor presisjon snappet til seg to mangoer og en liten bananklase, for deretter å forsvinne igjen. Osoka bøyde seg ned og kikket under hylla, men fant ingen kropp som passet til hendene. Den hadde allerede ålet seg tilbake dit den kom fra, og to sekunder senere reist seg opp og tatt på seg et stort glis. Aseem kastet bananklasen til Paleesha før han snudde seg mot Osoka i et kort øyeblikk.

– Siden yankee-tosken betalte dobbel pris.

Aseem og Paleesha føk av gårde i så stor fart at de bare så vidt hørte skjellsordene som haglet fra Osoka. Hun lirte av seg en hel rekke tvilsomme gloser, før hun kom på at det var lurt å rope *Stopp tyven*. Men da var de to allerede langt unna.

– Du *er* dum i hodet, du!

Paleeshas smil avslørte at hun ikke egentlig var sint.

– Tusen takk! Du er ikke så verst selv. Det var jo du som stjal bananene.

– Det var det aldeles ikke!

– Nei vel! Jeg så i alle fall ei jente som lignet veldig på deg, som løp i full fart bort fra Osokas fruktbod med en bananklase i hendene.

– Tosk! Tenk om Tamonash hadde dukket opp. Vi kunne blitt kasta rett i *The Doom*.

– Jeg ser mer på det som en bursdagsgave fra onkel i Amerika. Vil du smake?

– Er ikke det der heller dessert? Skal vi kjøpe den empanadaen snart, eller?

– Ok da, *tante*!

To timer senere satt de to på sin faste hvileplass halvveis på tilbakeveien fra markedet. De satt og gnafset ren hver sin mangostein. Sola sto lavere, og de nøt utsikten over et frodig landskap med rismarker på den ene siden og spredt skog på den andre. Langt unna kunne de se en flokk med fugler som lettet synkront og fløy innover skogområdet. Paleesha la seg bakover og sukket tilfreds.

– Aah, jeg er stappmett!

– Jeg også! Og tenk, det er bare en måned til neste gang vi er skikkelig mette.

Begge lo. Aseem la seg bakover han også, ved siden av bestevennen sin. De så opp mot noen lette, hvite skyer som svevde sakte over hodene deres. De lå lenge uten å si noe. Det eneste de hørte var den svake vinden som raslet i risbladene. Paleesha ble den som brøt stillheten.

– Jeg lurer på hvordan de har det.

– Hvem?

Paleesha sukket tungt. Stemmen hennes hakket litt da hun fortsatte.

– Mamma, søstrene mine, lillebror. Ja, og så litt pappa, da.

Aseem sukket også. Han hadde lyst til å ha bursdag litt til. Det passet ikke med sånn sentimental prat nå. Han håpte hun trodde at han sukket av medlidenhet, og tvang seg til å virke interessert.

– Er faren din også en drittsekk?

– Hæ? Nei, det var bare …

Paleesha snudde seg bort fra Aseem. Han hørte at hun pustet annerledes og lurte på om hun gråt. Det var urettferdig at jenter kunne gråte så stille. Selv bråkte han alltid når han gråt. Derfor hadde han sluttet med det. Det var uansett ingen vits.

– Hva skjedde?

Aseem angret på at han hadde spurt. Paleesha nølte først lenge, men etter hvert kom historien som han senere skulle ønske han ikke hadde visst om. Familien hennes hadde vært fattige. Ofte manglet de mat. Som eldste barn på seks, hadde hun fått jobben

med å lete etter turistbiler i storbyen og å vaske rutene deres mens de sto i bilkø, for deretter å strekke ut hånda mot bilvinduet.

– Vi trente hjemme på hvordan jeg skulle se ut. Hodet bittelitt på skakke, underleppa bare en liten anelse fram, håpefulle, litt redde øyne som stirret på sjåføren. Litt jord i panna eller på kinnet, men alltid rene klær og rene ben.

Aseem merket at stemmen til Paleesha var blitt annerledes.

– De fleste overså meg eller skjelte meg ut og sa at ruta deres var ren fra før, eller de kalte meg stygge ting. Men det hendte at noen ga meg noen småmynter og kanskje til og med et smil. Det beste var når noen ga meg en kjeks i tillegg.

– Hva er kjeps?

– Kjeks! Det er noe de rike har i byene. Det er som en slags liten, tørr frukt som knaser når du tygger den. Og så smaker den veldig søtt.

– Hørtes rart ut.

– Men vi var mange barn som vasket bilvinduer, noen dager kom jeg hjem med bare 2–3 småmynter som ikke var nok til å kjøpe oss en bitteliten fisk engang. Mamma og pappa ble ikke sinte, de visste hvor vanskelig det var.

– Så hva var problemet med faren din, da?

Ordene kom enda saktere fra Paleesha nå. Stemmen var svak og kald. Hun fortalte om den dagen da en litt tykk mann i dress og slips hadde kommet til skuret deres i slummen. Han hadde vært veldig blid og hyggelig og gitt alle søsknene en hel liten pakke med kjeks og noe veldig godt å drikke i en liten boks. Så hadde han tatt faren til Paleesha til side, og de hadde snakket sammen en god stund.

– Pappa ba meg om å bli med mannen. Jeg ante ikke hva som skulle skje. Men han så snill ut, og jeg ble med. Vi kjørte i bilen hans en stund til vi kom til et hus hvor jeg, pappa og mannen gikk inn.

Det ble en pause. Aseem var ikke lenger i tvil om at Paleesha gråt. Han kjente en frykt for hva som ville komme og visste ikke

om han ville høre mer. Han hadde bursdag, for søren! Dessuten var det *han* som pleide å snakke mest. Nå virket det som om noen hadde åpnet en kork, så ordene fra Paleesha bare rant sakte ut og det aldri ble tomt.

– Inne i huset var det noen rare apparater. Mannen fortalte at det het kameraer og at de kunne ta bilder. Da kunne man se på et papir eller en slags tv-skjerm, det som skjedde foran kameraet. Han hadde sett meg mens jeg vasket bilruter og syntes at jeg var så vakker. Derfor ville han ta bilder av meg.

Aseem så fremdeles ikke ansiktet hennes, men syntes at han merket en skjelving som gikk gjennom den lille kroppen ved siden av ham.

– Først syntes jeg det hørtes spennende ut. Pappa sa at det ikke var farlig, og at hele familien kunne få god kveldsmat hvis mannen fikk lov å ta noen bilder. Det som var litt rart, var at jeg måtte stå på noen spesielle måter som mannen sa. Og pappa måtte vente i et annet rom på grunn av lyset på bildene.

De siste ordene ble nærmest spyttet hviskende ut, etterfulgt av en lang skjelvende utpust.

– Etterpå måtte jeg ta av meg klærne og i stedet ta på noen rare klær som mannen hadde med. Det var ekkelt å tenke på at noen skulle se på bilder av meg med de klærne, som nesten ikke var klær i det hele tatt, bare noen tynne, små filler. Men så var vi ferdige og kunne dra hjem.

Aseem kjente at han ble sint. Den lille jenta på seks år kunne ikke skjønne hva dette var, men faren hennes måtte ha forstått. Han nølte.

– Kom mannen flere ganger?

Paleesha satte seg opp, og la armene rundt beina mens hun hvilte kinnet på knærne. Ansiktet vendte nå mot Aseem, og han så hvordan tårene rant sakte nedover det vakre, smale ansiktet hennes. Han satte seg litt nærmere og grøsset ved tanken på den voksne mannen, som hadde utnyttet bestevennen hans.

Hun nikket sakte.

– Vi fikk bedre mat enn på lenge, men var fortsatt fattige. Jeg kjente mer og mer at det var noe ekkelt med alt sammen. Noe med måten han så på meg på. Og at han av og til knipset bilder mens jeg skiftet klær. Jeg våget aldri å si noe, selv om jeg følte meg …, vel, litt skitten? Mannen så ikke snill ut lenger, heller.

Aseem kjente pulsen slå hardt og fort. Han så for seg den stygge mannen, som han gjerne skulle kylt mangosteinen sin midt mellom øynene på. Paleeshas blikk hadde funnet et punkt veldig langt borte. Han så hvordan hun svelget hardt og tvang seg til å fortsette å fortelle alt dette som han aldri før hadde ant om bestevennen sin.

– En dag hørte jeg at mamma spurte pappa om han var sikker på at dette med bildene var noen god idé? Var det ikke bedre å slutte mens leken var god? Hun var bekymret og sa noe jeg ikke skjønte den gangen, om noe hun kalte film, der det skulle være andre foran kamera sammen med meg. Kanskje en voksen mann?

Aseem ville brøle av raseri. Voksne bedritne monstre!

– Pappa ba henne roe seg og ikke være hysterisk. Det var jo bare snakk om uskyldige bilder. Dette var mye bedre for meg enn å vaske bilruter dagen lang. Dessuten var det han som bestemte. Den kvelden var jeg livredd. Jeg forsto ikke så mye, men hadde skjønt på mammas stemme at det hun snakket om, antagelig var noe enda verre. Jeg ville spørre, men våget ikke, ikke så lenge pappa var sint. Dagen etterpå var den dagen da mannen pleide å komme.

Aseem tenkte han burde trøste henne, men visste ikke hvordan. Han prøvde å legge en hånd på skulderen hennes, men kjente hvordan kroppen hennes plutselig spente seg. Han tok den bort igjen og mumlet et slags unnskyld. Hun blåste det bort, men pustet raskt noen ganger før hun fortsatte å fortelle.

– Jeg var så redd at jeg brukte lang tid på å sovne. Men etter noe som føltes som et øyeblikk, ristet mamma forsiktig i meg. Hun sto på kne, fullt påkledd ved siden av meg, med en advarende finger foran munnen. Det var helt mørkt. Jeg kledde

stille på meg og fulgte etter henne ut av skuret vårt. Begge søstrene mine, lillebror og pappa sov tungt. Vi gikk i stillhet til vi var langt hjemmefra. Da fortalte hun meg hviskende at hun ikke ville at jeg skulle tilbake til mannen med bildene mer. Hun hadde hørt fra en venn at det var mulig for barn å få en ordentlig jobb bare en bussreise unna. Vi var på vei til mammas venn nå, og hun skulle hjelpe meg.

– Så du bare plutselig rømte fra faren din og drittmannen uten at de visste om det?

Paleesha nikket.

– Først var jeg utrolig letta. Jeg skulle slippe å komme tilbake til …, ja, drittmannen. Og jeg slapp å si til pappa at jeg ikke ville. Det som gjorde meg aller mest glad, var at mamma var så glad i meg at hun valgte å hjelpe meg. Hun hadde skjønt at jeg ikke likte meg der, selv om det ga oss penger til mat. Hun ordnet opp, så jeg kunne få en ordentlig jobb i stedet.

Det ble stille. Aseem skjønte at historien ikke var slutt. Han trodde han visste resten, men ga henne tid, så hun kunne fortelle den hvis hun ville. Paleesha hadde sluttet å gråte, men ansiktet så tristere ut enn noen gang.

– Nå har jeg dårlig samvittighet for at jeg var så glad. Jeg har aldri sett mamma eller søsknene mine igjen etter den natta for seks år siden. Den eneste kontakten er de pengene jeg sender en gang i måneden. Mammas venn tok meg med videre og satte meg på en buss som kjørte i flere timer. Da den kom fram, var det en annen venn av mammas venn, som viste meg veien hit. Siden har jeg vært her på slottet.

Hun uttalte det siste ordet med forakt i stemmen. Plutselig rykket det til i henne.

– Aseem! Slottet! Fabrikken! Det holder på å bli mørkt. Kom, vi må skynde oss. Tamonash blir rasende hvis vi ikke er inne før solnedgang.

– Gratulerer med dagen, Aseem!

De to vennene hadde akkurat slengt seg ned på mattene sine, andpustne og svette etter å ha småløpt hele veien tilbake til fabrikken. Den månedlige fridagen var over. I morgen ventet en ny arbeidsdag. Aseem hvisket takk tilbake.

– Se her da, din dust.

Aseem så opp og oppdaget et stort smil i Paleeshas ansikt. Tårene var borte, og øynene hadde fått tilbake den gløden han likte så godt. Hvor mange ganger hadde ikke det blikket vært det som gjorde at han holdt ut de lange arbeidsdagene på fabrikken, og som gjorde at han tålte Tamonashs spydigheter og mas? Han hadde en bestevenn. De to holdt sammen i tykt og tynt. Så klart det ikke gjorde noe at hun hadde snakket om sin triste fortid, selv om han hadde bursdag. Hun var lyset i livet hans. Nå holdt hun fram hånda si mot ham, lukket. Han skjønte ikke hva det betydde.

– Åpne!

– Hæ?

– Åpne!

Han strakte ut venstrehånda og åpnet hennes høyre. Et smalt, lite armbånd kom til syne. Glatte, blanke steiner i grått og blåsvart var flettet sammen med mørk tråd. Han så forvirret opp på henne og skulle til å spørre om hun mente at det var til ham. Men før han rakk det, så han hånda hennes lukke seg lynraskt. Hun hadde som vanlig reagert raskere enn ham. Han trakk til seg sin egen hånd og spratt opp til stående.

– Det mangler en!

Tamonashs tordnende stemme ljomet ut over sovesalen.

– Fakhiri er bare på toalettet, po!

Rajasi var, som den eldste av barna på sovesalen, blitt utpekt av Tamonash som ordensansvarlig. Han sto rett som en soldat og henvendte seg til fabrikksjefen. De tynne, svarte fjonene på overleppa hans dannet ulike mønstre mens han snakket.

– Den nye gutten? Har du ikke lært ham å være på plass i tide?

Stanken fra den store munnen kjentes tydelig helt bort til Aseem, en drøy meter unna.

– Joda, po! Han var her, men hadde glemt å gå på do. Han er her nok snart, po.

– Still dere på rekke. La meg se at dere ikke har dratt med dere uønskede gjenstander hjem fra markedet.

De tjueni barna stilte seg opp på sine faste plasser langs veggen, etter høyde, Aseem nummer fire, Paleesha nummer sju. Aseem så at Paleesha strevde med et eller annet som hun prøvde å skjule. Armbåndet! Hun hadde garantert ikke tatt det med fra markedet, men Aseem mistenkte at hun hadde «lånt» litt tråd fra produksjonssalen. Gjemmesteder fantes knapt i rommet. Under mattene og teppene sjekket Tamonash nesten daglig selv, eller han fikk en av vaktene sine til å gjøre det.

– Tempo!

Tamonash likte ikke sommel. Alle visste det. Aseem så fortvilet hvordan Paleesha stilte seg opp, fremdeles med armbåndet gjemt i hånda, fordi hun ikke våget å stikke den i buksa eller t-skjorta, siden Tamonash sto vendt rett mot henne. Inspeksjonen var i gang.

– Beina fra hverandre, hendene fram.

I sidesynet ante Aseem hvordan Paleesha prøvde å gjemme armbåndet i bukselinningen, liksom naturlig mens hun strakk fram hendene. Han hørte den svake lyden da det lille armbåndet traff betonggulvet. Tamonash måtte ha hørt det, selv om han nå var tre hakk til høyre for Aseem, klar til å inspisere Rajasi, den eldste og høyeste ved enden av raden. Aseem kunne ikke la henne få straff på grunn av noe hun kanskje hadde laget til ham.

– Atsjoo!

Aseem visste at det var å be om trøbbel, men han håpte fake-nyset hans kom raskt nok til å kamuflere lyden hos Paleesha.

– Aseem! Hva er dette? Jeg vil ikke ha noe nysing på min sovesal. Er du syk, så vet du hvor du må sove hen.

– Unnskyld, po. Jeg bare kom til å puste inn et støvkorn. Jeg er helt frisk.

– Hørte jeg flere lyder?